

DE SCHADUWVRIENDEN

Voor Livy en Clara

TOEN

Hoofdstuk 1

Ingrid

Het was niet de bedoeling dat haar leven zo zou eindigen, maar in haar beroep wist je het nooit. Ze had gehoopt dat ze pas in de verre toekomst zou sterven en dat het pijnloos zou zijn, misschien terwijl ze in een schommelstoel indommelde bij een zacht knetterend haardvuur en met een spinnende kat op schoot. Of wellicht werd het einde ingeluid door een vernietigende pijn op de borst, na nog één laatste triomfantelijke bergbeklimming. Ze had niet verwacht dat het vandaag zou komen, met nog zoveel levensjaren voor zich, en al helemaal niet in dit oude stenen huis, tussen de bloeiende lavendelvelden. Het was een adembenemend mooie plek om te overlijden. Door het raam, omlijst door oude houten luiken, kon ze de heuvels van de Provence zien liggen, gehuld in de gouden zomernevel. De lucht die door het raam naar binnen stroomde was doordrenkt met de geur van bloemen. Dit was een dag om van te genieten, om in het nabijgelegen dorp pastis te drinken en van olijven en pinda's te snoepen.

In plaats daarvan zou ze hier sterven, opgesloten in een slaapkamer met een gewonde jonge vrouw die naast haar aan het doodbloeden was. Ingrid had de deur op slot gedraaid en er meubels tegenaan geschoven om de indringers buiten te houden, maar die zwakke barrières zouden hen niet lang tegenhouden. De mannen beukten al op de deur, en hoewel die stevig was, gemaakt van eeuwenoud eikenhout, zouden de aanvallers er uiteindelijk door-

heen breken. Voor Ingrid zou de dood waarschijnlijk snel komen, met twee genadige kogels in het hoofd.

Maar voor Sophie...

‘Kan niet... kan niet ademen,’ fluisterde Sophie.

Ingrid keek naar de vrouw die ze had moeten beschermen. Sophie was eigenlijk nog nauwelijks een vrouw, pas tweeëntwintig jaar, maar gezegend – of volgens sommigen vervloekt – met de moed van een krijger. Ze had erop gerekend dat de Agency haar in leven zou houden, dat Moskou haar nooit zou vinden in dit safehouse, verscholen in een rustige hoek van de Provence.

En wekenlang hadden ze Sophie inderdaad beschermd. Terwijl Ingrids collega’s in Parijs en Marseille aan de ontmanteling van het Russische syndicaat hadden gewerkt, hadden Sophie en Ingrid zich hier veilig gevoeld. Ze waren elke ochtend naar buiten gegaan, om bloemen te plukken en koffie te drinken in de tuin. Wie zou Sophie nou zoeken in deze oude stenen boerderij aan het einde van een doodlopende zandweg? Om überhaupt op de weg te komen moest een aanvaller eerst afrekenen met twee CIA-collega’s van Ingrid, die in het wachthuisje boven aan de weg gestationeerd waren. Met deze veiligheidsmaatregelen en het feit dat hun locatie strikt geheim was, had niemand hen mogen vinden.

Maar op de een of andere manier was dat toch gelukt.

Hun eerste waarschuwing was een stofwolk in de verte geweest, opgeworpen door een naderend voertuig. Alle auto’s moesten eerst door Simon en Gordon, de twee agenten in het wachthuisje, worden goedgekeurd, maar Ingrid had van haar collega’s geen enkele waarschuwing over bezoek gekregen. Ze had de mannen via de radio om bevestiging gevraagd.

Er had niemand geantwoord.

Ze had Sophie geroepen, die gehurkt in de tuin een bosje lavendelstengels aan het afknippen was. Met haar strohoed en zomerblonde haar zag Sophie eruit als een charmant plattelandsmeisje, zongebruind en zorgeloos. Precies zoals een jonge vrouw

eruit zou moeten zien terwijl ze haar zomer in Frankrijk doorbracht. Tevreden. Onbevreesd.

‘Sophie, ga naar binnen,’ had Ingrid gezegd.

Sophie keek op, en toen ze Ingrids gezicht zag, schoot ze overeind. Ook zij zag de stofwolk nu van de weg opstijgen.

‘Wie komt eraan?’ vroeg ze.

‘Dat weet ik niet. Ga naar binnen.’

Sophie liet de lavendelstengels die ze zo liefdevol had geplukt direct uit haar handen vallen en trok zich terug in het huis.

Opnieuw maakte Ingrid radioverbinding met het wachthuisje. Weer kwam er geen antwoord.

De stofwolk kwam steeds dichterbij. Ze kon nu zien dat het om een zwarte SUV ging die snel dichterbij kwam. *Er klopt iets niet*, dacht ze. Ze volgde Sophie het huis in, draaide de deur op slot en liet een noodsignaal uitgaan naar haar back-upteam in het dorp.

Toen pakte ze het geweer.

Door haar vizier zag ze de SUV met ronkende motor dichterbij komen. In de auto onderscheidde ze de silhouetten van vijf mensen. Ze hield haar geweer strak op de chauffeur gericht, maar schoot nog niet omdat de situatie onduidelijk was. Het konden eigen mensen zijn. Er kon ook sprake zijn geweest van een communicatiestoring. Haar vinger trilde op de trekker.

De SUV kwam slippend tot stilstand voor het huis. Er stapten vier mannen uit. Gewapend, in het zwart.

Beslist geen eigen mensen.

Ze schoot en wist één man uit te schakelen. De anderen zochten onmiddellijk dekking achter het voertuig. Een salvo van tegenvuur versplinterde het keukenraam. Glasscherven vlogen door de kamer.

‘Sophie!’ schreeuwde ze. ‘Naar boven!’

Geen reactie.

Toen ze zich omdraaide, zag ze de jonge vrouw, haar gezicht bleek en van pijn vertrokken, langzaam langs de met bloed bespatte muur naar beneden glijden.

‘Sophie!’

Nog meer kogels belaagden de keuken en doorboorden de keukenkastjes. Wijn glazen en serviesgoed spatten uit elkaar.

Terwijl Ingrid naar Sophie toe kroop, werd ze door granaatscherven in haar been geraakt. Warm bloed gleed over haar huid naar beneden. Zelfs terwijl ze de kogelregen ontweek, bleef ze op Sophie gefocust.

Ze moet uit deze kamer. Uit de vuurlinie.

Terwijl ze Sophie rond haar middel vastpakte, sloeg ze het geweer over haar schouder en trok de jonge vrouw de keuken uit. Er was geen manier om uit dit huis weg te komen. Ze konden zich alleen boven terugtrekken in een van de slaapkamers, de deur barricaderen en hopen dat ze op tijd gered werden. Sophies benen waren slap geworden. Ingrid tilde haar met moeite de trap op. Tegen de tijd dat ze boven waren, sleepte Ingrid haar met zich mee en liet een bloedspoor achter op de vloerplanken.

Beneden hoorde ze gebonk en trappende geluiden. Hoelang zou de deur houden?

Niet lang genoeg.

Ingrid trok Sophie de slaapkamer in en legde haar op de vloer. De blouse van de jonge vrouw was doordrenkt met bloed en ze hapte naar adem, maar Ingrid had geen tijd om naar haar wonden te kijken. Een explosie deed het huis op zijn grondvesten trillen.

Ze hadden kneedbommen.

Ingrid draaide de slaapkamerdeur op slot en schoof er een ladekast en stoel voor. Vervolgens kroop ze achter het bed en drukte zich tegen de matras, haar geweer op de deur gericht. De eerste die door die deur kwam, zou het niet overleven.

‘Alsjeblieft... help...’

Ingrid pakte Sophies hand vast. Die voelde nu al als de hand van een lijk, de warmte van het leven vloeide weg. *Het spijt me. Het spijt me dat ik je niet kon beschermen.*

Beneden in de keuken klonk geschreeuw. Russisch. Ze waren

binnen. Voetstappen stampen de trap op. Haar vinger lag al om de trekker, klaar om te vuren, toen ze op de slaapkamendeur bonkten. Met elke slag trilde de ladekast, haar laatste schamele verdedigingslinie. Ook haar hart bonkte, als een wild dier dat al vechtend uit haar borstkas probeerde te ontsnappen. Het zou niet lang duren voor ze door de deur zouden breken. De eerste twee zou ze kunnen neerschieten, maar er was slechts één mogelijke afloop. Het syndicaat eiste het. Sophie, die hen had durven verraden, moest nu de consequenties dragen.

Terwijl Ingrid tegen de matras leunde, haar vinger klaar om te schieten, dacht ze aan alle leuke dingen die Sophie nooit zou meemaken, de ademteugen die ze nooit zou nemen, de zonsondergangen die ze nooit zou zien. Ze dacht aan de man die thuis op haar wachtte. De man met wie ze de rest van haar leven had kunnen doorbrengen. Weg, die mogelijke toekomst, alles weg. Nu restten alleen nog deze laatste momenten, de indringers die op de deur beukten, het zweet dat als een warme traan langs haar wang omlaaggleed. Hoeveel patronen had ze nog in haar magazijn? Ze wist het niet, maar ze zou door blijven schieten zo lang ze kon, zo lang ze kogels had. Laat ze een hoge prijs betalen. Laat ze...

De explosie versplinterde het hout, scherven vlogen in de rondte. De schokgolf duwde haar naar achteren en haar hoofd sloeg tegen de muur. Even zag ze niets, hoorde ze niets, voelde ze niets. Geen ongemak, alleen de zwarte gevoelloosheid als van de dood. Toen, zwak en ver weg, het staccato van geweervuur. Schreeuwende mannen. Voetstappen.

Ze komen eraan. Hier houdt het op.

‘Ingrid.’

Ze haalde schokkerig adem en voelde een stekende pijn in haar ribben, messcherp. Pijn betekende dat ze nog leefde. Pijn betekende dat ze nog niet klaar met haar waren.

‘Ingrid!’

Ze opende haar ogen. Tot haar verbazing zag ze een gezicht dat ze

goed kende. Het keek nu paniekerig op haar neer. Rodrigo's zwarte haar zat onder een laag stof en zijn wang was vol bloedspatten. Niet zijn bloed, besefte ze, maar dat van een andere man.

'Help haar,' fluisterde Ingrid. 'Help Sophie.'

Hij schudde bedroefd zijn hoofd en keek weg. Ze volgde zijn blik naar het lichaam dat vlakbij lag.

Bij leven was Sophie een bleke, stralende schoonheid geweest, maar onder haar ogenschijnlijke breekbaarheid had een ijzeren wil gescholen. Bijna een jaar lang was ze onopgemerkt gebleven, geïnfiltreerd in een addergebroed van mannen die met dood en verderf hun fortuin hadden vergaard. Ze had altijd geluisterd terwijl die mannen openlijk spraken over de deals die ze hadden gesloten, de rivalen die ze hadden uitgeschakeld. Geen van de mannen had kunnen bedenken dat het onschuldige, onopvallende meisje dat ze hadden ingehuurd om hun drankjes te serveren en als opsmuk voor hun jachten te dienen het Trojaanse paard was dat hen ten val zou brengen. Ingrid was zelf ook sceptisch geweest toen een getroebleerde Sophie voor het eerst met informatie over het syndicaat naar de Agency stapte. Belastende informatie die ze had verzameld terwijl ze stilletjes op de achtergrond had meegekeken. Voor het syndicaat was ze gewoon een mooi gezicht, zoals er wel meer rond machtige mannen hingen. Maar in tegenstelling tot de anderen had Sophie goed opgelet en aantekeningen gemaakt. Ze was met steeds grotere afschuw gaan beseffen wie deze mannen waren en tot welk bruut geweld ze in staat waren.

Het spijt me. Ingrid strekte haar hand uit naar Sophies levenloze lichaam. *O god, het spijt me.*

'Ingrid.' Rodrigo trok zachtjes aan haar arm. 'Je kunt hier niets meer doen. Kom, dan breng ik je naar het dorp.'

'Hoe is dit gebeurd? Hoe hebben ze ons gevonden?'

'Ik weet het niet.'

'We werden totaal overrompeld. Waarom hebben onze mannen ons niet gewaarschuwd?'

Het bleef stil. Toen ze opkeek, zag ze zijn gekwelde gezichts-
uitdrukking.

‘Wat is er met hen gebeurd? Waar zijn Simon en Gordon?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Het spijt me.’

‘Allebéí?’

‘Straks.’

‘Vertél het me!’

‘Als je het echt wilt weten,’ zei hij rustig, ‘zal ik het je laten zien.’

Ze had het niet moeten vragen. Het was veel beter geweest om de details in een of ander droog autopsierapport te lezen, of het via via te horen, om deze bloederige realiteit op een zo groot mogelijke afstand te houden. Maar nu ze oog in oog stond met de slachting zouden deze beelden voor altijd in haar geheugen gegrift staan. Gordon zou als eerste zijn gedood. Zijn lichaam lag buiten het stenen wachthuis, languit aan de rand van de tuin, terwijl zijn bloed in de grond wegzakte. Levenssappen die terugvloeden in de natuur, als voeding voor de bloesems van komend jaar. Het moordwapen stak nog in zijn linkeroog. Het was een stiletto, een elegant en efficiënt gereedschap van roestvrij staal. Op het heft was een symbool gegraveerd: een kleine cirkel met in het midden een stip. Een minimalistisch ontwerp, zoals het wapen zelf. Het zou een genadige, snelle dood zijn geweest – tenminste, dat hoopte ze. De punt van de stiletto zou met één steek dwars door het oog zijn gedrongen, recht de hersenen in. Gordon zou niet lang geleden hebben.

Dat gold niet voor Simon.

Ook hij moest overrompeld zijn geweest, want zijn wapen lag in de hoek, waar het tijdens het gevecht waarschijnlijk naartoe was geschopt. Het rook er naar een slachtpartij, de stank van zweet en pure wanhoop. De muur zat vol bloedspetters, afkomstig van zijn doorgesneden halsslagader terwijl hij had liggen draaien en spartelen. Vanuit de deuropening keek Ingrid naar het levensvocht